

Rotmistrz Witold Pilecki - Najdzielniejszy z dzielnych

Witold Pilecki urodził się 13 maja 1901 roku. Rodzina pochodząca z Nowogródczyny została zesłana w głąb Rosji za udział dziadków Witolda w Powstaniu Styczniowym. Tam w położonej daleko na północy Karelii przyszedł na świat Witold.

Przed I Wojną Światową działał w harcerstwie. Bierze udział w Wojnie polsko-bolszewickiej 1920 roku, walcząc w oddziale słynnego Łupaszki – Jerzego Dąmbrowskiego. Bierze udział w Bitwie Warszawskiej i z oddziałami generała Lucjana Żeligowskiego wyzwala Wilno.

Po wojnie Witold kontynuował naukę w gimnazjum, a następnie rozpoczął studia: w Poznaniu i w Wilnie. W 1929 roku poznał Marię Ostrowską – nauczycielkę z Ostrowi Mazowieckiej i w kwietniu 1931 ożenił się. Zamieszkali w majątku Sukurcze niedaleko Lidy. Tam też na świat przyszły ich dzieci – córka Zofia i syn Andrzej.

W tym okresie aktywnie działał społecznie – założył kółko rolnicze i mleczarnię. Posiadając liczne talenty artystyczne pisał wiersze oraz malował. Jego dwa obrazy wiszą do dziś na ścianach Kościoła parafialnego w Krupowie koło Lidy.

Rozwijał także talenty wojskowe. W 1932 roku założył w powiecie lidzkim Konne Przysposobienie Wojskowe „Krakus”. W 1938 roku otrzymał za swoje zaangażowanie społeczne Srebrny Krzyż Zasługi.

Witold Pilecki brał udział w Kampanii Wrześniowej 1939 roku. Po klęsce Kampanii, wraz z mjr Włodarkiewiczem tworzy Tajną Armię Polską, która zostanie wkrótce podporządkowana Związкови Walki Zbrojnej (późniejszej Armii Krajowej).

Na wieść o tajemniczym obozie niemieckim w Oświęcimiu Witold Pilecki zgłasza dowództwu gotowość dobrowolnego pójścia do obozu w celu osobistego sprawdzenia panujących tam warunków i złożenia raportu.

W dniu 19 września 1940 roku Witold Pilecki daje się złapać w ulicznej łapance i zostaje wysłany do KL Auschwitz. Ma numer obozowy 4859 i przebywa w obozie pod fałszywymi dokumentami na nazwisko Tomasz Serafiński.

W obozie Witold Pilecki organizuje struktury ruchu oporu, skupiające przedstawicieli wszystkich przedwojennych opcji politycznych: od Stanisława Dubois – działacza socjalistycznego PPS, po Jana Mosdorfa z przedwojennego ONR.

Podczas pobytu w KL Auschwitz powstają trzy słynne raporty Witolda Pileckiego. Trafiają one do najwyższych władz Polskiego Państwa Podziemnego. Witold Pilecki opisuje w nich warunki panujące w obozie, niemieckie zbrodnie na Polakach, Żydach i przedstawicielach innych narodowości. Proponuje akcję zbrojną podziemia w celu wyzwolenia obozu.

W nocy z 26 na 27 kwietnia 1943 roku, podczas Świąt Wielkanocnych, Witold Pilecki wraz z dwoma innymi więźniami – Janem Redzejem oraz Edwardem Ciesielskim dokonują ucieczki z obozu. Przejdą Oni pieszo kilkadziesiąt kilometrów, aby uniknąć schwytania przez niemieckich okupantów.

Po ucieczce Witold kontynuuje pracę konspiracyjną w Warszawie i jeszcze przed wybuchem Powstania zostaje włączony w struktury organizacji „NIE” będącą „konspiracją w konspiracji” i mającą na celu przygotowanie struktur na nieuchronne przyjście Armii Czerwonej.

W trakcie wybuchu Powstania Witold nie ujawnia swojego stopnia oficerskiego i walczy jako szeregowy żołnierz na terenie warszawskiej Ochoty w Zgrupowaniu Chrobry II. Po kilku dniach walk Rotmistrz na skutek braku dowódców ujawnia się i zostaje przydzielony do dowodzenia oddziałem pilnującym barykady przy Alejach Jerozolimskich. Ten punkt nigdy nie zostaje zdobyty przez Niemców.

Po upadku Powstania Rotmistrz trafia do obozu jenieckiego w Murnau skąd po zakończeniu wojny udaje się do Korpusu Polskiego generała Władysława Andersa we Włoszech. Znając sytuację w kraju, będącym już pod okupacją Sowieckiej Rosji, Witold po raz kolejny jako ochotnik zgłasza się z prośbą do generała Andersa o skierowanie go do Ojczyzny w celu prowadzenia działalności wywiadowczej na temat komunistycznego terroru.

8 grudnia 1945 roku, wraz z współpracownicą z czasu okupacji Marią Szczęgowską, dociera do Warszawy gdzie legitymuje się jako Roman Jezierski, gdyż z taką klenkarką walczył w Powstaniu Warszawskim.

Przez prawie dwa lata Pilecki zbierał informacje na temat zbrodniczej działalności komunistycznego aparatu bezpieczeństwa, aresztowań, prześladowań oraz mordów. UB wpada na Jego trop w 1947 roku, na początku tego też roku otrzymuje On rozkaz od dowódcztwa Korpusu we Włoszech o ewakuacji, gdyż Jego kontakty są spalane. Witold zwleka z wykonaniem rozkazu ponieważ uważa, że Jego praca nie jest skończona, wysyła do Włoch jeszcze dwa raporty po czym 8 maja 1947 roku zostaje zatrzymany przez UB.

Przesłuchania trwały ponad pół roku, podczas których Witold Pilecki miał okazję poznać cały wachlarz umiejętności Ubeckich katów w dziedzinie okaleczania i maltretowania. Pilecki był bity do nieprzytomności przy użyciu ciężkich narzędzi, sadzany nago na odwróconym stołku, trzymany przez wiele godzin bez snu, wody i jedzenia, a na sam koniec wyrwano Mu paznokcie.

Warto dodać że podczas przesłuchań Witold nie powiedział bezpieczeń niczego, czego ona by już wcześniej nie wiedziała, a poza tym starał się chronić pozostałych członków jego siatki i całą winę za wszystko brał na siebie.

15 marca 1948 roku komunistyczny sąd wydał wyrok śmierci na Rotmistrza Witolda Pileckiego i skazał członków Jego siatki konspiracyjnej na długoletnie więzienie.

25 maja 1948 roku o godzinie 21:30 wyrok został wykonany i Witold został rozstrzelany w więzieniu przy ulicy Rakowieckiej na warszawskim Mokotowie. Do dziś nie wiadomo gdzie Rotmistrz został pochowany.

W 2006 roku Prezydent RP Lech Kaczyński w uznaniu zasług Witolda Pileckiego i Jego oddania sprawom Ojczyzny odznaczył Go pośmiertnie Orderem Orła Białego – najwyższym polskim odznaczeniem.

Uznany jako jeden z sześciu najodważniejszych uczestników II Wojny Światowej.

